

Nemluvte mi o adventním věnci. Jako jo, k těm nedělím to prostě patří, na to s ním mám příliš mnoho pěkných vzpomínek s rodinou, než abych ho úplně zavrhl. Ale víte, co mi na něm vadí? Co mě vytáčí vždycky, když na něj má dojít? Že ne? Já vám to povím. Je tak nematematický. Jaký to dává smysl, že se zapálí jedna svíčka, pak dvě, pak tři a pak čtyři? Vždyť každá bude hořet jinak dlouho! Jako nevyčítejte mi to, ale já jsem prostě takový. Považuji za frontální útok na svoji pořádkumilovnost, že takový hezký svícen bude zhyzděný tím, že na něm budou svíčky různě dlouhé. No a taky jsem zjistil, že ani když se člověk snaží, ono to prostě nemá řešení. Však si poslechněte, jaká všechna příkoří jsem si s ním prošel.

Zkoušel jsem porušit pravidlo a svíčky zapalovat tak, že se nevracím vždy zpátky k první, ale druhou neděli zapálím dvě čerstvé svíčky a tak. Třetí týden už ale nebylo na výběr, než poslední dvě svíčky zapálit z těch, co už byly na řadě, a na konci večera byl věnec zase nevyvážený. Poslední neděli jsem zkusil nejdřív zapálit ty dvě dlouhé svíčky a nechat chvíli hořet samy, ale došla mi trpělivost, tak prostě byly druhé dvě kratší.

Navíc mi lidi říkali, že je nevhledné, když je na svícnu vedle zapálených svíček zhasnutý ohořelý pahýlek. Rozhodl jsem se napřesrok udělat experiment, zdokumentovat obě varianty a přesvědčit se sám. Druhý týden jsem zapálil nové svíčky, ale třetí týden jsem pro porovnání zbývající svíčku ušetřil. Nevím, no, asi je to věc gusta, ale mě tedy více než opálená nehořící svíčka iritovalo poslední týden koukat na to, jak jeden plamínek tolik vystupoval z řady.

Dospěl jsem k názoru, že když nemůžou být všechny svíčky stejně dlouhé, aspoň si je budu příště šetřit na poslední večer a zapálím vždy jen na chvíli. Ale pak mi třetí neděli přišli na návštěvu rodiče a mysleli si, že jsem věnec zapálil kvůli nim teprve poprvé. To nebyla pravda a mrzelo mě, že si myslí, že mi na tradicích nezáleží.

Čtvrtý rok mě napadlo geniální řešení. Namíchal jsem si svíčky z různých balíčků, co hoří různě rychle, aby ty později zapálené ty předchozí dohnaly. Ukázalo se ale, že ty rozdíly je nad lidskou sílu odhadnout správně. Jen jsem chvíli nedával pozor a už mi druhá svíčka hrozně předhořela tu první a věnec byl už v půlce adventu leda ke vzteku.

Vloni jsem měl ještě jednu spásnou myšlenku, která fakt mohla fungovat. Udělám si každý večer dloouhý, svíčky toho týdne spálím až na dno a vyměním. Plán sice skvělý, ale realizace trochu pokulhávala. Ty svíčky mají neskutečnou výdrž, na tu první jsem musel koukat do dvou do noci. A když už to vypadalo, že bude na výměnu, chytila od ní stuha, od stuhy jehličí a věnec putoval do popelnice.

Tak mě tu máte letos. S plánem mít všechny svíčky stejně dlouhé jsem se rozloučil. Prostě jedu tak, jak se má. Je to nesmysl, pěkně to nevypadá, teprve třetí týden a první svíčku už jsem musel vyměnit a druhá už je taky za půlkou. Prostě každý pes, jiná ves. Ale se svými hloupými pravidly jste vyhráli, tak doufám, že se cítíte spokojení.

